

Fondatori: Al. Florin Țene, N. N. Negulescu, Doina Drăguț, Janet Nică

Constelații diamentine

Anul II, Nr. 4 (8)
Aprilie 2011

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

HRISTOS A ÎNVIAT !

*De Sfânta
și Marea
Sărbătoare
a Învierii
Domnului,
vă adresăm,
tuturor, doriri
de sănătate
și fericire,
de pace
și bucurie,
dimpreună cu
salutul pascal:
"Hristos
a înviat!"*

tate. Știa să cânte la pian, știa să danseze, să cânte la orgă, știa să deseneze frumos (era cel mai bun caricaturist din liceu și... trebuie să mă laud că el, împreună cu colegul meu de clasă, Horia Busuioc, responsabil artistic cu Gazeta de perete a școlii, fără ca Nini să mă cunoască personal, mi-au făcut o reușită caricatură la gazeta de perete a liceului, cu mine călare pe uriașul cerb împăiat din holul clădirii, căci fusesem prins de doi elevi din clasa a XI-a pe când încercasem un asemenea exercițiu original de echitație, și dus pe sus la cancelaria directorului Andrei Vijoli care m-a admonestat cu severitate, dar... m-a iertat. Dacă păstram acea caricatură color, foarte reușită - în special cerbul, căci eu nu semănăm! - ar fi fost o piesă de mare valoare). Nini vorbea perfect rusește (normal, fiind prima lui limbă maternă), iar profesorii de franceză Preda și Băzu vorbeau cu poetul liceului numai în franțuzește. De asemenea, Nini era unul dintre cei mai activi membri ai cercului de matematică ai liceului, motiv pentru care profesorul Ion Grigore (liceul "Caragiale" se află astăzi pe Strada Ion Grigore!) îl obliga să-și publice ecuațiile la "Gazeta de matematică", seria A, care apărea la București. Acolo a debutat el prin anul 1955, ca un avansat "rezolvitor" de probleme, înainte de a debuta ca poet cu versuri în "Tribuna" din anul 1957... Îmi amintesc că Nichita, împreună cu alți colegi de clasă au fost arestați pentru câteva ore de securitatea ploieșteană, în urma faptului că, pe holul scârilor care duceau la etajul al doilea, apăruseră niște afișe anticomuniste și promonarhice imprimare în mai multe locuri pe pereți cu ștampile de gumă. Spre seară au fost eliberați, întrucât adevăratul vinovat a fost prins în urma unui denunț. Fusese pârât de un "binevoitor" coleg de clasă care l-a văzut pe când imprima ștampilele pe brâul de ulei de culoarea muștarului. Colegilor nu le venea să creadă când i-au văzut teferi a doua zi la școală. Nini se reîntorse cu același zâmbet fermecător pe buze, fiindcă mulți erau convinși că Nichita era autorul. Nu a spus nimanui dacă a fost bătut sau nu de securitate. În orice caz, cu aplauze nu au fost primiți acolo, căci vinovat-nevinovat, securitatea întâi te molesta și abia apoi te ancheta "în forță". Eliminarea lui Nichita Stănescu, hotărâtă în ritm de urgență de consiliul pedagogic al liceului, care era deja semnată cu ordin special de domnul director Andrei Vijoli, proful nostru de geografie, poreclit Țăranul, a trebuit să fie imediat contramandată, iar Vijoli a răsuflat ușurat, fiindcă și el ținea la Nichita. După această pățanie, popularitatea lui Nini s-a dublat. Zilnic, prietenii făceau același cerc în jurul lui și, cu toate

că era atât de căutat și apreciat de mulți, n-am remarcat nici urmă de mândrie și dispreț față de alții. A fost poate cel mai prietenos om din câți am văzut.

De câteva ori, în timpul recreațiilor, a trebuit să merg la el în clasă, nu departe de sala noastră de cursuri. În clasa lui Nichita aveam un vecin, Jean Popescu, care stătea în spatele băncii lui Nini (Jean, ajuns primarul orașului Boldești-Scăieni, ne-a părăsit și el acum câteva luni). A intra în clasa lor era o problemă serioasă, uneori chiar riscantă, căci elevii de serviciu de acolo nu prea lăsau pe copiii străini să le calce pragul. Când am fost prins de doi din aceștia, ei au vrut să mă dezbrace și în timp ce voiau să-mi dea pantalonii jos, a sărit pe ei Nichita și i-a îmbrâncit cât colo strigând la ei: "Ce-aveți mâi cu copilul, așa vă fac colegii când intrați și voi prin alte clase?" Iar mie mi-a spus: "Ferește-te, mâi puștiule, că ăștia-s cam dilii la cap și nu știu prea multe!"

Din acei ani ai copilăriei, l-am mai văzut pe Nichita de câteva ori, dar nu am stat niciodată de vorbă cu el, ci numai cu mama și sora lui care au plecat și dânsle dintre noi. Astăzi, 31 martie, ziua lui de naștere, Marele Blond ar fi împlinit 78 de ani. Moartea poetului nu a putut ucide dragostea și respectul imens pe care românii, tineretul în special, i-o poartă cu devoțiune. Mormântul lui de la cimitirul Belu, aflat lângă mormântul lui Eminescu este zilnic vizitat de sute de oameni. În țară i s-au ridicat mai multe busturi, dar cea mai frumoasă statuie este aceea ridicată în centrul municipiului Ploiești ("Îngerul cu aripile rupte"), lucrată de sculptorul Ștefan Macovei, prietenul poetului, și inaugurată la 24 septembrie 1999.

Nichita Stănescu a revoluționat limbajul artistic al limbi române. Poeziile lui au fost traduse în multe limbi. Cititorii români și străini au descoperit în poezia acestui român o filosofie cu totul originală și un registru relativ aparte, în care omul și Terra devin deopotrivă obiecte cosmice; cuvintele, la fel ca și culorile, sentimentele, frigul, lumea vegetală și animală, muzica sferelor, dragostea, tăcerea, senzația de abisal și de altitudinal, de tragic și absurd, de grotesc și sublim, de lucid și afectiv, ne copleșesc sufletul unde tristețea umană "aude nenăscuții câini/ pe nenăscuții oameni cum îi latră."

Ar trebui să memorăm cu toții următoarea proorocie a marelui poet:

*Vor veni timpuri minunate
când echilibrul rece
al stelelor
se va rupe,
și când
șirurile celor care au fost
se vor uni cu cei care sunt...*

Ionuț CARAGEA (Canada)

Mâncătorii de visuri

Trăim într-o lume de minuni banale
în care răul devine credința cea mai de preț
și te întreb de ce strig?

Trezește-te copile de nisip,
îți dăruiesc suflet de cuarț
făurit de inima mea, încă nestinsă
de vânturile dorului!

Te-aștept la statuia ce-și plânge speranța
în fântâna dorințelor, numai acolo
oamenii sunt fără măști,
o mie de ochi nemișcați
în o mie și una de nopți.

Mă rog pentru picăturile de ploaie
rătăcite pe dunele albastre,
rămășițe uscate de mirodenie pământie
ascund semințe însetate de iubire.

În depărtare aud cântecul fantomatic al
nibelungilor,
Odin încă-și mai cheamă bravii luptători.
Bătrâne, viermii ne surpă viețile,
suntem marionetele războiului *in vitro*,
sclavii propriului nostru coșmar.

Azi curcubeul este ucis de zeul smog,
Valhalla a fost înghițită de mâncătorii de
visuri ce-și slăvesc prezentul putred
pe alea celebrităților, alte stele răsar,
cerul îl ating cu mâna zeii de râncedă carne.

Trăim într-o lume de minuni banale în care
binele este privit cu răutate și dispreț
și te întreb de ce n-adorm?
Măine o să-l clonăm pe Iisus,
îl vom ucide a doua oară,
cu nepăsare, cu ignoranță, cu sânge rece,
îl vom îngropa de viu,
astfel nu ne va mai orbi lumina de Paște.

Poimăine vom inventa mașina timpului,
vom fugi în viitorul extatic,
acolo unde clepsidrele sunt goale.

Îmi vine să mă arunc cu brațele deschise
în somnul adânc,
dar mâncătorii de visuri mă opresc
și scriu.